

במשך ימים התחננה נאילה (מימין) העצורה להיבדק על-ידי ג'נקולוג. כאשר נבדקה, אחרי 23 ימים, זה היה מאוחר מדי

„אמרתי לחוקר שהיכני שעליו ל' התבייש להכות אשה הרה. באותה תקופה פה כבר חשתי שיטיפידים ואמרתי זאת לחוקרים. אמרתי כי הם הרגו את בני ושאלתי אם הם רוצים גם להרגני. בנר

כי יפשיטוני. אחר מהם, גבוה, כהיר שיער, בעל עיניים בולטות, הטיח את ראשי בקיר. החוקרים האחרים, שלושה במספרם ולפעמים ארבעה, היו מקללים אותי.

החייילים שעמדו בפתח החדר אמרו שהם לוקחים אותה. ביקשתי שיראו לי פקודת-מעצר. שוב היכו אותי ומישהו אמר: זו פקודת-המעצר!”

20.2

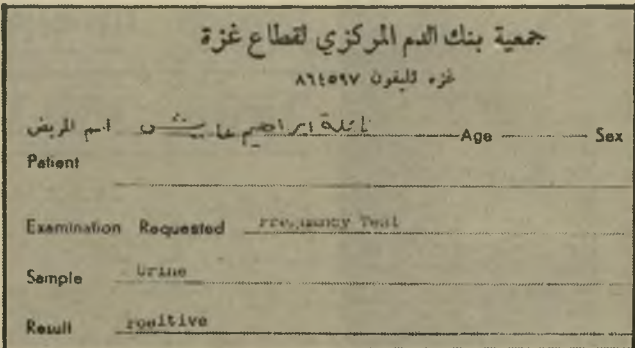
נאילה אומרת לחוקריה כי היא הרה. והם השיבו לה: את כמו גבר, ואין שום הברזל בקשר לכך וזה לא משנה לנו.” (מתוך תצהיר שהגישה לעורכת-הדין פליציה לנגר.)

21.2

נאילה בתצהירה: „הם שמו שקית מכר על ראשי לשעה ארוכה והחזיקו אותי בחוזק, בקור עז ביותר. וזה חזר ונשנה מיספר פעמים.”

22.2

„החוקרים קיללו אותי ואיימו עליי

תעודת-הבדיקה של נאילה בעזה המימצא: חיובי

24.2

סף על כך. „החוקרים לא האמינו כי ביטני כואב בת נורא, וכאשר הייתי שמה את ידי על ביטני הם היו צועקים: הסירי את ידיך מהבטן! הייתי מקיאה, והם היו אומרים לי: את מציגה! הסבריי על הבחילות מהן אני סובלת לא הועילו.”

26.2

אחרי התרוצצויות ותחנונים אינן ספור, נודע לבני-מישפחה של נאילה כי היא עצורה במיגרש-הרוסים בירד שלים.

נאילה בסופיה לשחק טניס, לרקוד ריקודים

בעל ג'מאל חלמנו על בית מלא ילדים

היא פוחדת מאוד שהמכות והדימום לא רק גרמו לאובדן העובר אלא גם הפכו אותה לעקרה.”

8.3

ישיבה נוספת בבית-המישפט. עור ררהדין של נאילה מבקש לשחררה מייד. המישטרה תובעת המשך המעצר. השופט נענה לבקשת המישטרה, פוסק 21 ימי-מעצר נוספים.

13.3

ג'מאל זפות שכ ומבקר את אשתו בבית-המעצר. הדימום כבר נפסק, נאילה חוששת שמא איבדה את כושרה להרות. מרבית רק על פחדיה. מתחננת שעלה יעשה כל מאמץ כדי שרופא נשים יברוק אותה.

15.3

נאילה: „לאחר בקשות ודרישות ל' לא הרף להיבדק על-ידי רופא ולקבל את עזרתו, הובאתי לרופא הכלא. הרוי פא חקר אותי ולא ברקני. ומי שהיו במקום הכחישו כי הנני בהריון, וכי אי מרתי להם זאת, וטענוו דבר שהוא שקר וכזב — שיש לי שטף-ידים ותורלא, וכי רק ביקשתי צמר-גפן.

„החוזרתי לתאי, ולאחר כשלוש ש' עות הובאתי להדסה עין-כרם ומשם לבית-חולים אחר, כי לא היה בהדסה רופא, לפי טענתם.

„הוצאתי במכונית המישטרה עם שוטרת וגם עם חובש או רופא, שהייתי רושמת אצלו את שמי בכלא. בעת מע' צרי במיגרש-הרוסים.

„הרופא בקופת-חולים (אינני יודעת היכן) ברק אותי בדיקה גינקולוגית, לאחר שסיימתי את בדיקתי, נכנס החר בש או הרופא של הכלא, והם ריכרו ביניהם עברית כחצי שעה כדרך. הבני (המשך בעמוד 40)

ננתי על מצבי, אך הוא לא סייע בידי כלל ולא טיפל בי, אלא ציווה לערוך לי בדיקת-שתן. הרופא ראה אותי בנוכ' חות החוקרים ולא ברקני.”

27.2

יום גדוש באירועים. נאילה מוסרת בדיקת-שתן. „השתן היה מהול ברם”, היא אומרת בתצהיר. אחר-כך היא מודה באשמה — הש' תייכות לאירגון עויין במשך שלושה חודשים. בשנת 1983. מייד היא מקב' לת כגדים להחלפה ומועברת לתא-מע' צר. היא ממשיכה לדרוש בדיקה רפרי אית.

מיכאל ורשכסקי, מנהל המישרד ל' מירע אלטרנטיבי, שהיה עצור גם הוא במיגרש-הרוסים, מספר לאשתו, עורי כת-הדין לאה צמל, כי בחורה בשם נאילה נמצאת בצרה, צמל, שנשכרה על-ידי זכות לטפל בעניינה של נאילה, מודיעה מייד לזכות מה מצבה של אש' תו.

1.3

נאילה איבראהים מובאת לפני שר פט בית-הדין הצבאי ברמאללה, כדי ל' דון בבקשה לשחררה כערבות. הבקשה אינה נענית, אולם השופט מורה להביי' את הבדיקה רפואית רחופה. „לבית-המעצר נפגשנו לראשונה מי או מעצרה”, אומר זכות. „היא היתה חיבורת, היו לה עיגולים שחורים מס' ביב לעיניים והיא רעדה מקור. היא אמרה שהיא מדממת ומבקשת טיפול רפואי.”

6.3

ג'מאל זכות מבקר את אשתו בבית-המעצר. היא נראית עייפה. אמרת כי עדיין לא נבדקה על-ידי רופא. „היא עדיין דיממה ודיברה רק על פחדיה.

נאילה וג'מאל

לנאילה כי כשתסיים את לימודיה ותשוב לביתה — הם התחתנו בדצמבר 1986. ג'מאל הוא מובטל. נאילה עברה להתגורר בבית הוריו בעזה. ברמאללה עבדה במרכז הרפואי, בעזה גם היא מובטלת. למרות זאת, הם החליטו להגדיל מייד את ה' מישמחה. „נאילה כבר בת 26. אני בן 30. לא כדאי לחכות עוד”, אומר ג'מאל. „ארבעה ימים לפני שנעצרה קיבלנו את תוצאות-הבדיקה. נאילה בהריון.” ההמשך ידוע.

נאילה איבראהים עזת-מאן אל-עאיש נולדה ברמאללה לפני 26 שנים. יש לה שבע אחיות וארבעה אחים. אחרי שסיימה את לימודיה התיכוניים, עבדה בבית-החרושת לתרופות ברמאללה. אביה עובד במישרד מקומי, המווסת את תנועת הסטודנטים מרמאללה לאוניברסיטת בחוף-לא' רץ.

את נאילה. בתו, שלה בבלוגיה. היא היתה בסור' פיה שש שנים, למדה ביוכימיה, סיימה את לימודיה באוגוסט 1986 ושבה לרמאללה כשבידה תעור' דה של לבורנטית.

שנת 1984. סופיה היתה מלאה בסטודנטים ער' ביים, יותר גברים מנשים. אווירה עליזה, חסרת דאגות ומלאת-אידיאלים. גם כאן, בבלוגיה הר' חוקה. היו עוסקים כולם בוויכוחים אינסופיים על הכובש הישראלי ועל הדרכים לסילוקו.

באקראי, במנישה חטופה, התודעה נאילה ל' מאל. הוא ליד עזה, למד רפואה, עזב. התחיל ל' מוד סוציולוגיה. בארץ היה עצור מיספר פעמים באשמת השתייכות לארגון עויין.

השניים התאהבו. החליטו לקשור את חייהם זה בזה. יש בה עליזות תמידית, אבל לא קלות-ראש. היא לא ריקנית, יודעת לחשוב, אוהבת אנשים, אוהבת לשחק טניס ולרקוד ריקודים-עם, אומר ג'מאל.

חלמנו על בית מלא ילדים ואיך שנינו נעבוד, נפתח קריירה ונגדל מישמחה טובה.

בבלוגיה הרבינו לבלות בקולנוע. נאילה קראה הרבה רומאנים, שוחחנו על כל נושא שבעולם וגיבשנו השקפת-חיים משלנו. משהו בין מוזר ל'מ' ערב. למשל, בנושא הילדים. אנחנו, הערבים, אוה' בים הרבה ילדים. בבלוגיה ראינו שאמשר לחיות יפה גם כשיש רק שניים.”

בשלהי 1985 חזר ג'מאל לעזה. לפניכן הבטיח